

ærede Medlem Hr. P. Munch gjorde, da han sad som Forsvarsminister, da han sad med Ansvaret.

Min Mening om Afrustningen er den, at hvis den bliver gennemført i vort Land, som Forholdene ligger i Øjeblikket, vil det være en Ulykke for det danske Folk og en Fare for Landets Selvstændighed. Ja, jeg mener i Virkeligheden, at hvis vi fik gennemført Afrustningen, hvis de Herrer, der nu siger god for Forslaget, virkelig fik gennemført det, ved at opagitere det danske Folk til at vedtage Afrustningen ved en Folkeafstemning, vilde de Herrer gøre sig skyldig ikke alene i en Forbrydelse, men i en Dumhed, og det vilde være en uoprettelig Dumhed.

Holger Andersen: I Slutningen af Debatten i afvigte Uge stillede det ærede Medlem Hr. Kragh under et Ordskifte med det ærede Medlem Hr. P. Munch en Forespørgsel til den højtærede Udenrigsminister om, hvorvidt de foreliggende Forslag kunde formenes efter den højtærede Udenrigsministers Opfattelse at være i Overensstemmelse med hele den udenrigspolitiske Atmosfære. Som det var med saa mange andre Spørgsmaal, der stilledes til den højtærede Udenrigsminister, saaledes var det ogsaa med dette: det hørte til dem, som man forgæves leder efter Svar paa i den Tale, den højtærede Udenrigsminister holdt her i Tinget i Gaar.

Naar man nu i Dag har læst denne Tale, saa viser det sig, at en af dens mest fremtrædende Karakteristika var dens fuldstændige Mangel paa udenrigspolitisk Baggrund. Ikke et eneste Ord siger den højtærede Udenrigsminister om den nye territorial-politiske Status omkring Østersøen og om de Følgvirkninger, den eventuelt vil kunne antages at faa for vort Lands Stilling under urolige Forhold, ikke et Ord om de Kendsgerninger, der er bestemmende for Østersømagternes Vurdering af de politiske Forhold. Finland, Estland, Letland, Polen — alle har de forholdsvis betydelige Flaadeprogrammer paa Dagsordenen. Det er Stater, hvis Beliggenhed er mindst lige saa udsat som vort Lands Beliggenhed, den, man jo paabe-ræber sig som det absolut uomstødelige Bevis for vort Lands fuldkomne Evneløshed og Magtesløshed. I Sverige er der Enighed om, at Landets Søforsvar i hvert Fald ikke maa svækkes, Østersøen er — det viser Europas Historie tilstrækkelig tydeligt — et Færvand, hvortil hele Europa er knyttet med betydelige Interesser, og Rusland vil,

hvad enten det styres zaristisk eller sovjetistisk — hvilken Forfatningsform det end har —, med Naturnødvendighed stræbe tilbage til Havet.

Hele den Ordning, som Versailles-Freden har skabt, rummer talrige Konfliktmuligheder, hvis Udvikling ingen er i Stand til at beregne. En Kendsgerning er det, at ogsaa det sovjetistiske Rusland af al Magt søger at forøge sin Flaade. Jeg har allerede under Finanslovdebatten mindet om Forhandlingerne paa den maritime Konference i Rom i Begyndelsen af dette Aar og om den meget yderliggaaende Holdning, som Sovjetruslands Repræsentanter indtog ved denne Lejlighed, hvor de krævede en Anerkendelse af en meget betydelig Krigstonnage for Ruslands Vedkommende. Verdenskrigen har tilstrækkeligt tydeligt vist den eminente Betydning, som Forbindelsen mellem Rusland og Vestmagterne ad Søvejen har. Det var den tyske Flaades Magtstilling i Østersøen, der ved Verdenskrigens Udbrud og under største Delen af dens Forløb var en afgørende Hindring for denne Forbindelse mellem Rusland og Vestmagterne og derved bidrog i høj Grad til at medføre den russiske Hærs Sammenbrud. Gallipoli-Felttoget var udelukkende et Forsøg paa at komme udenom denne Hindring. Med hele den nye territorial-politiske Status omkring Østersøen er Forbindelsen mellem Vestmagterne og Østersøen i Tilfælde af urolige, krigeriske Komplikationer af mindst lige saa stor ja, formentlig større Betydning nu end før Krigen. Dette gælder ikke mindst for Frankrigs Vedkommende; for Randstaterne og i særlig Grad for Polen er det en Livsbetingelse, at denne Forbindelse opretholdes.

Det vilde derfor være fuldkommen fejlagtigt at tro, at der gennem Versailles-Freden var skabt større Ro og Tryghed i Landene omkring Østersøen, netop i den nordeuropæiske Sfære, i hvilken vi lever, og i hvilken vort Land er placeret. Tværtimod turde det modsatte være Tilfældet. Det maa være mig tilladt i denne Forbindelse at minde om den meget opsigtsvækkende Meddelelse, som Pariserbladet „Le Matin“ bragte den 21. Oktober angaaende den polske Krigsminister Sikorskis Rejse til Paris, hvor han forhandlede med den nuværende franske Krigsminister, General Nolle, og med den nuværende franske Marineminister Dumesnil om Anlæg af en ny Flaadehavn i Gdynia, som franske Firmaer har faaet Koncession paa. Det giver Anledning til alle Haande Tanker, at Tidspunktet for denne Rejse falder